

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΔΗΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

ΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ-δικηγόρος

Ταχ.Δ/ση : Λεωφ. Λίμνης Μαραθώνος 29

Τηλ:2132030600 FAX:2132030630

Αγ. Στέφανος: 29.2.1.16

Αρ. Πρωτ: 4976

ΠΡΟΣ: ΔΗΜΑΡΧΟ ΔΗΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΘΕΜΑ: Ενημέρωση για έκδοση απόφασης

ΣΧΕΤ: Η με αρ. 406/2016 απόφαση του ΜΠΡΑΘ (διαδ/σια εργατικών διαφορών)

----000-----

Επι της με ΓΑΚ 90507/15 & ΑΚΔ 3137/15 αγωγής [αρ.πρωτ.εισερχ.στον Δήμο Κλήσης 27859/15 & Αγωγής 22502/14] ων αναφερομένων σ'αυτή (21) εργαζομένων [Αναγνώστου Γ, Καλογήρου Α κλπ] που συζητήθηκε στις 23.11.15 εκδόθηκε η υπο ανω σχετικό απόφαση του ΜΠΡΑΘ που την **απέρριψε**.

Οι εν λόγω εργαζόμενοι απασχολούνται μέχρι σήμερα στον Δήμο δυνάμει των με αρ. 9361 & 9362/14 αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων του ΜΠΡΑΘ (διαδ/σια ασφ/κών μέτρων) που το δι'αυτών επιβαλλόμενο ασφαλιστικό μέτρο της υποχρέωσης απασχόλησης αίρεται αυτοδικαίως με την έκδοση της ανω οριστικής απόφασης.

Κατόπιν των ανωτέρω σας διαβιβάζουμε την υπο ανω σχετικό απόφαση για τις ενέργειές σας.

Ο ΣΥΝΤΑΞΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΑΡ'ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ
ΔΗΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Αγιος Στέφανος
29/2/2016

Υπόγραφος

ΑΡΕΔΙΝΤΗ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΚΟΙΝ: 1. Γ.Γ.Δήμου Διονύσου 2. Δ/ση Αθην.Δυναμικού & Δ/κής Μέρμενας
ΔΙΑΝ: 1. ΓΕΝΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ 2. ΑΡΧΕΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Ελαίσ
Διόικη Διωνύσου

[Handwritten signature]

[Handwritten initials]

Αριθμός απόφασης 406 /2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τον Δικαστή, Μιχαήλ-Αγγελο Γιαννακάκο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από τη Γραμματέα, Αλίκη Πάτσιου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23 Νοεμβρίου 2015 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των καλούντων-εναγόντων : 1) Αναγνώστου Γεώργιος του Αναργύρου, 2) Καλογήρου Αντώνιος του Γεωργίου, 3) Μήττα Δέσποινα του Ιωάννη, 4) Μήττα Ευθαλία του Ιωάννη, 5) Δευτεραίος Κωνσταντίνος του Εμμανουήλ, 6) Νικολαΐδης Κωνσταντίνος του Αντωνίου, 7) Ταμβακάκης Κωνσταντίνος του Εμμανουήλ, 8) Σταύρου Παναγιώτα του Πέτρου, 9) Γκιργκένης Απόστολος του Δημητρίου, 10) Χριστοφορίδης Γρηγόριος του Γεωργίου, 11) Νέστωρας Όθων του Θωμά, 12) Βασιλειάδης Ιωάννης του Δημητρίου, 13) Δρούγας Δημήτριος του Χρυσόστομου, 14) Σοιλεμεζίδης Δημήτριος του Ισαάκ, 15) Λιαράκου Φωτεινή του Γεωργίου, 16) Τζώλος Χρήστος του Κωνσταντίνου, 17) Κατσαρού Θεοδοσία του Κωνσταντίνου, 18) Νικήτας Χρυσοβαλάντης του Κωνσταντίνου, 19) Μπατζιάκας Ευάγγελος του Γεωργίου, 20) Κορρές Γεώργιος του Δημητρίου, 21) Τηγανουργιάς Δημήτριος του Γεωργίου, απάντων κατοίκων Αθηνών, οδός Αβέρωφ αρ. 11, οι οποίοι παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια του πληρεξούσιου Δικηγόρου τους, Παναγιώτη Καμπίτη.

Του καθ'ου η κλήση-εναγομένου : Του ΝΠΔΔ-ΟΤΑ με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ», που εδρεύει στον Άγιο Στέφανο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε στο

Δικαστήριο μετά του Δημάρχου και νόμιμου εκπροσώπου Διονύσιου Ζαμάνη, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά του πληρεξούσιου Δικηγόρου του, Ιωάννη Βασιλείου.

Οι καλούντες-ενάγοντες ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 30-6-2014 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμ. εκθ. καταθ. δικογρ. 79626/2738/2014 και προσδιορίστηκε, για τη δικάσιμο της 25^{ης}-9^{ου}-2015, κατά την οποία μταιώθηκε λόγω των βουλευτικών εκλογών της 20^{ης} Σεπτεμβρίου 2015. Με την από 25-9-2015 κλήση τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμ. εκθ. καταθ. δικογρ. 90507/3137/2015, οι ενάγοντες επανέφεραν νομίμως προς συζήτηση την κρινόμενη αγωγή τους, η οποία προσδιορίστηκε αρχικώς για τη δικάσιμο της 5-11-2015, κατά την οποία αναβλήθηκε για την παρούσα δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτές και στα πρακτικά.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με την από 25-9-2015 (αριθμ.90507/3137/2015) κλήση νόμιμα φέρεται προς συζήτηση, με επιμέλεια των εναγόντων, η από 30-6-2014 (αριθμ. 79626/2738/2014) αγωγή τους, κατόπιν μταιώσεως της συζητήσεως της κατά την αρχικώς προσδιορισθείσα δικάσιμο της 25^{ης}-9^{ου}-2015, λόγω της διενέργειας των βουλευτικών εκλογών της 20^{ης} Σεπτεμβρίου 2015, και της αναστολής εξ αυτού του λόγου των εργασιών των Δικαστηρίων.

1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648, 649, 669, 672 ΑΚ προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και

φύλλο της με αριθμό 406 / 2016 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

τον σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βέβαιου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βέβαιου γεγονότος ή του χρονικού σημείου, παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη είτε γιατί συμφωνήθηκε ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και τον σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως, σύμφωνα με το άρθρο 669§1 ΑΚ, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημίωσης. Εξάλλου, ο χαρακτηρισμός της σύμβασης ή σχέσης εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν εξαρτάται από τον χαρακτηρισμό που δίνουν σ' αυτήν οι δικαιοπράκτούντες ή ο νόμος, διότι ο χαρακτηρισμός αυτός, ως κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26§3 και 87§2 του Συντάγματος, ανήκει στο δικαστήριο, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στη συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ακριβή (ορθό) νομικό χαρακτηρισμό στην σύμβαση, κρίση η οποία στην συνέχεια ελέγχεται αναίρετικά στα πλαίσια της διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ. Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως σύμβασης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του δημόσιου (και του ευρύτερου δημόσιου) τομέα (Ολ ΑΠ 18/2006, ΑΠ 79/2013). Κατά το αρθρ. 21 § 1 του Ν. 2190/1994 οι δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά

πρόσωπα του αρθρ. 14 § 1 του ίδιου νόμου, όλοι δηλαδή οι φορείς του δημόσιου τομέα επιτρέπεται να απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για την αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών, υπό τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία των επόμενων παραγράφων. Κατά την παρ. 2 του άρθρου αυτού η διάρκεια της απασχόλησης του προσωπικού της παρ. 1 δεν μπορεί να υπερβεί τους 8 μήνες μέσα σε συνολικό χρόνο 12 μηνών. Στις περιπτώσεις προσωρινής πρόσληψης προσωπικού για αντιμετώπιση κατά της ισχύουσες διατάξεις κατεπειγουσών αναγκών λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων, η διάρκεια της απασχόλησης δεν μπορεί να υπερβεί τους 4 μήνες για το ίδιο άτομο, παράταση δε ή σύναψη νέας συμβάσεως κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αόριστου χρόνου είναι άκυρη. Κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, όταν πρόκειται για προσωπικό που προσλήφθηκε για εκτέλεση προγραμμάτων ή έργων που χρηματοδοτούνται ή επιδοτούνται από διεθνείς οργανισμούς ή ερευνητικών προγραμμάτων ή προγραμμάτων τεχνικής βοήθειας ή για την εκπλήρωση υποχρεώσεων από συμβάσεις με διεθνείς οργανισμούς, επιτρέπεται οι σχετικές συμβάσεις να είναι διάρκειας ενός έτους και να παρατείνονται μέχρι το τέλος του προγράμματος ή του έργου ή την εκπλήρωση της ανειλημμένης υποχρέωσης. Στη συνέχεια, στην παράγραφο, 4 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι τα όργανα υποχρεούνται να παύσουν να καταβάλουν τις αποδοχές στο προσωπικό που συμπλήρωσε την άνω οριζόμενη διάρκεια απασχόλησης, άλλως καταλογίζονται στα ίδια οι αποδοχές που καταβλήθηκαν και τέλος, ότι οι προϊστάμενοι ή άλλα αρμόδια όργανα που ενεργούν κατά παράβαση των προηγούμενων παραγράφων διώκονται για παράβαση καθήκοντος κατ' άρθρο 259 ΠΚ. Εξάλλου, με τις διατάξεις του αρθρ. 103 παρ. 2 του Συντάγματος επιβάλλεται να υπάρχει νομοθετική πρόβλεψη οργανικών θέσεων για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του Δημοσίου, των ΟΤΑ και λοιπών ΝΠΔΔ, κατ' εξαίρεση δε μπορεί να προβλέπεται από

φύλλο της με αριθμό 406 / 2016 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

ειδικό νόμο για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με προσωπικό που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο με σχέση ιδιωτικού δικαίου, ενώ με την παρ. 3 του ίδιου άρθρου γίνεται πρόβλεψη για την πλήρωση οργανικών θέσεων ιδιωτικού επιστημονικού και τεχνικού προσωπικού με πρόσωπα που προσλαμβάνονται με σχέση ιδιωτικού δικαίου. Με την αναθεώρηση του Συντάγματος του έτους 2001 και με σκοπό τη μέγιστη δυνατή διασφάλιση των συνταγματικών αρχών της ισότητας ενώπιον του νόμου, της αξιοκρατίας και της διαφάνειας στις προσλήψεις στο δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, προστέθηκε στο άρθρο 103 αυτού η παράγραφος 7, που προβλέπει ότι η πρόσληψη υπαλλήλων στο Δημόσιο γίνεται είτε με διαγωνισμό είτε με επιλογή σύμφωνα με προκαθορισμένα και αντικειμενικά κριτήρια και υπάγεται στον έλεγχο της Ανεξάρτητης Αρχής. Επίσης στο ίδιο ως άνω άρθρο προστέθηκε και παρ. 8 με την οποία στα εδάφια α' και γ' ορίζεται ότι "νόμος ορίζει τους όρους και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά για την κάλυψη, είτε οργανικών θέσεων και πέραν των προβλεπόμενων στην παρ. 3. εδ. α' αυτού, είτε πρόσκαιρων, είτε απροβλέπτων και επειγουσών αναγκών κατά την παρ. 2 εδ. β', αυτού. Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού, που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή τη μετατροπή των συμβάσεων του σε αορίστου χρόνου. Έτσι με την αναθεώρηση αυτή του άρθρου 103 του Συντάγματος η Ζ' Αναθεωρητική Βουλή επέβαλε στον κοινό νομοθέτη και στη Διοίκηση αυστηρούς όρους σχετικά με την πρόσληψη προσωπικού για την κάλυψη λειτουργικών αναγκών του Δημοσίου και του ευρύτερου δημοσίου τομέα. Στους προαναφερόμενους κανόνες, τους οποίους πρώτος διατύπωσε ο κοινός νομοθέτης με τις διατάξεις του Ν.2190/1994, και οι οποίες ήδη κατέστησαν συνταγματικού επιπέδου, υπάγεται ενόψει

της σαφούς διατύπωσης του άρθρου 103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος, τόσο το προσωπικό που συνδέεται με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα άλλα νομικά πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου τομέα με υπαλληλική σχέση δημοσίου δικαίου, όσο και το προσωπικό που προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου για την πλήρωση οργανικών θέσεων, σύμφωνα με το, άρθρο 103 παρ. 3 και 8 του Συντάγματος. Όπως προκύπτει από τις σχετικές προπαρασκευαστικές εργασίες, ο αναθεωρητικός νομοθέτης, θέλησε να αποτρέψει τη συνέχιση μιας συνήθους πρακτικής του παρελθόντος, κατά την οποία αρχικώς προσλαμβάνονταν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου και ορισμένου χρόνου, για την κάλυψη, τυπικά πρόσκαιρων και απρόβλεπτων ή επείγουσών αναγκών, κατά παράβαση του άρθρου 103 παρ. 2 του Συντάγματος, άλλα και κοινής νομοθεσίας (άρθρα 55 έως 82 του π.δ. 410/1988), στη συνέχεια διαπιστωνόταν ότι οι ανάγκες αυτές είναι πάγιες και διαρκείς και τελικά, για την κάλυψη των εν λόγω αναγκών, "τακτοποιούνταν" το κατά τον ως άνω τρόπο προσλαμβανόμενο προσωπικό, είτε με τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου, είτε με τον διορισμό του ως μόνιμου δημοσιοϋπαλλήλικού, κατ' αποκλεισμό άλλων ενδιαφερομένων, που θα μπορούσαν να διεκδικήσουν τις ίδιες θέσεις, βάσει των παγίων διατάξεων της εκάστοτε ισχύουσας νομοθεσίας. Έτσι, μέλημα του αναθεωρητικού νομοθέτη ήταν να αποτρέψει τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, όχι απλώς αυτών που κάλυπταν παροδικές και απρόβλεπτες ανάγκες άλλα και εκείνων που πράγματι κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Για να αποτρέψει λοιπόν τη συνέχιση της πιο πάνω πρακτικής, ο αναθεωρητικός νομοθέτης πρόσθεσε την προμνημονευόμενη διάταξη του εδαφ. γ' της παραγράφου 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, η οποία πλέον αδιακρίτως απαγορεύει την από το νόμο ακόμα μονιμοποίηση του κατά τον προαναφερόμενο τρόπο προσλαμβανόμενου προσωπικού ή τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου

φύλλο της με αριθμό / 2016 απόφασης του Μονομελούς

Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

406

χρόνου σε συμβάσεις αόριστου χρόνου. Δηλαδή, η απαγόρευση αυτή καταλαμβάνει και την περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, απασχολούνται στην πραγματικότητα για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του δημόσιου τομέα. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου, χρόνου, που συνάπτονται υπό την ισχύ των εν λόγω διατάξεων των άρθρων 103 του Συντάγματος και 21 του Ν. 2190/1994 με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και όλους τους υπόλοιπους φορείς, που ανήκουν στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, δεν μπορούν να μετατραπούν σε συμβάσεις, αορίστου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες. Επίσης, δεν είναι δυνατή η εκτίμηση των συμβάσεων αυτών κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη διαδικαστική διαδικασία, ως συμβάσεων αορίστου χρόνου στην περίπτωση που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού εργοδότης βάσει των ως άνω διατάξεων, δεν έχει πλέον ευχέρεια για τη σύναψη συμβάσεως αορίστου χρόνου. Τυχόν αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό, χαρακτηρισμό, ως συμβάσεις αορίστου χρόνου και μετά την ως άνω συνταγματική μεταρρύθμιση, θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκιμασμένου από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου. Στις συμβάσεις αυτές υπό την ισχύ των παραπάνω διατάξεων των αρθρ. 21 του Ν. 2190/1994 και 103 του Συντάγματος δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της διάταξης του άρθρ. 8 του Ν. 2112/1920 (ΑΠ 6/2014, ΑΠ 422/2010, ΑΠ 271/2009). Ήδη ο εθνικός νομοθέτης έχει εξειδικεύσει τις συνθήκες αυτές με τα ΠΔ 81/2003 και 164/2004, το δεύτερο από τα οποία αναφέρεται στους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα και η ισχύς των οποίων άρχισε αντίστοιχα από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα

της Κυβερνήσεως (2-4-2003 και 19-7-2004). Ορίζει δε το άρθρο 5 του τελευταίου αυτού ΠΔ τα εξής: "1. Απαγορεύονται οι διαδοχικές συμβάσεις, που καταρτίζονται και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζόμενου με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και με τους ίδιους η παρεμφερείς όρους εργασίας, εφόσον μεταξύ των συμβάσεων αυτών μεσολαβεί χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών μηνών. 2. Η κατάρτιση των συμβάσεων αυτών επιτρέπεται κατ' εξαίρεση, εφόσον δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους. Αντικειμενικός λόγος υφίσταται, όταν οι επόμενες της αρχικής συμβάσεως συνάπτονται για την εξυπηρέτηση ειδικών ομοειδών αναγκών που σχετίζονται ευθέως και αμέσως με τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα της επιχείρησης... 4. Σε κάθε περίπτωση, ο αριθμός των διαδοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερος των τριών, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 2 του επόμενου άρθρου". Ως κύρωση, για την περίπτωση της παράνομης, ήτοι κατά παράβαση των ως άνω κανόνων, κατάρτισης διαδοχικών συμβάσεων, προβλέφθηκε από το άρθρο 7 του ίδιου ΠΔ η αυτοδίκαιη ακυρότητά τους και η καταβολή στην εργαζόμενο τόσο των αποδοχών για την εργασία που παρέσχε, εφόσον οι άκυρες συμβάσεις εκτελέστηκαν εν όλω ή εν μέρει, όσο και αποζημίωσης ίσης με το ποσό "το οποίο δικαιούται ο αντίστοιχος εργαζόμενος αόριστου χρόνου σε περίπτωση καταγγελίας της συμβάσεώς του", ενώ θεσπίστηκε ποινική και πειθαρχική ευθύνη για την παράβαση των κανόνων αυτών. Όμως, ενόψει του ότι οι διατάξεις του Π.Δ. 164/2004 άρχισαν να ισχύουν από τις 19-7-2004, με το άρθρο 11 αυτού περιελήφθησαν ως μεταβατικές διατάξεις ρυθμίσεις, οι οποίες εξασφαλίζουν οπωσδήποτε την ως άνω προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην προαναφερόμενη Οδηγία. Έτσι, με το άρθρο 11 του εν λόγω Π.Δ. ορίζονται τα ακόλουθα: 1 περ. α' "1 Διαδοχικές συμβάσεις κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος και είναι ενεργές έως την έναρξη ισχύος αυτού, συνιστούν εφεξής σύμβαση

φύλλο της με αριθμό⁴⁰⁶ / 2016 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

εργασίας αορίστου χρόνου εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: α) Συνολική χρονική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων τουλάχιστον είκοσι τεσσάρων (24) μηνών έως την έναρξη ισχύος του διατάγματος, ανεξαρτήτως αριθμού ανανεώσεων συμβάσεων ή τρεις τουλάχιστον ανανεώσεις πέραν της αρχικής σύμβασης κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, με συνολικό ελάχιστο χρόνο απασχόλησης δέκα οκτώ (18) μηνών, μέσα σε συνολικό χρονικό διάστημα είκοσι τεσσάρων (24) μηνών από την αρχική σύμβαση", 2. "Για τη διαπίστωση της συνδρομής των κατά την προηγούμενη παράγραφο προϋποθέσεων, ο εργαζόμενος υποβάλλει, εντός αποκλειστικής προθεσμίας δύο (2) μηνών από την έναρξη της ισχύος του παρόντος, αίτηση προς τον οικείο φορέα, στον οποίο αναφέρει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει η συνδρομή των προϋποθέσεων αυτών. Αρμόδιο όργανο να κρίνει αιτιολογημένα εάν συντρέχουν, κατά περίπτωση, οι προϋποθέσεις της προηγούμενης παραγράφου, είναι το οικείο Υπηρεσιακό Συμβούλιο ή το όργανο που εξομοιώνεται με αυτό και όπου δεν υπάρχει το Διοικητικό Συμβούλιο ή το διοικούν όργανο του οικείου νομικού προσώπου ή το όργανο που εξομοιώνεται με αυτό κατά την κείμενη νομοθεσία", 3. "Οι κατά την παρ. 2 κρίσεις των αρμοδίων οργάνων, θετικές ή αρνητικές διαβιβάζονται αμέσως στο Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.), το οποίο αποφαινεται εντός τριών (3) μηνών από τη διαβίβαση σε αυτό των σχετικών κρίσεων" και 5 του ίδιου άρθρου του ως άνω Π.Δ. . Στις διατάξεις της παρ. 1 του παρόντος άρθρου συμπεριλαμβάνονται και οι συμβάσεις οι οποίες έχουν λήξει κατά το χρονικό διάστημα των τελευταίων τριών μηνών πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος διατάγματος λογιζόμενες ως ενεργές διαδοχικές συμβάσεις ως την έναρξη ισχύος του παρόντος. Συνεπώς, εφόσον δεν συντρέχουν οι τιθέμενες ως άνω προϋποθέσεις, μετατροπή

των συμβάσεων σε αόριστης διάρκειας δεν μπορεί να γίνει. Έτσι, ενόψει, αφενός των πιο πάνω συνταγματικών διατάξεων και αφετέρου της προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας προς την Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, η οποία δεν επιβάλλει το χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ως συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, το άρθρο 8 του ν. 2112/1920, ούτε κατ' επιταγή της Οδηγίας αυτής έχει εφαρμογή κατά το μεσοδιάστημα από 10-7-2002 (ημερομηνία λήξης της προθεσμίας προσαρμογής) μέχρι την έναρξη της ισχύος του ΠΔ 164/2004, αλλά βέβαια και μετά την έναρξη ισχύος του ΠΔ αυτού (Ολ ΑΠ 19 και 20/2007, ΑΠ 6/2014, ΑΠ 79/2013, ΑΠ 696/2013, ΑΠ 64/2010). Αλλά και στις περιπτώσεις που συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της μεταβατικής ισχύος διατάξεως του άρθρου 11 παρ. 1 του Π.Δ. 164/2004, η μετατροπή ισχύει, εφόσον οι διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου ήταν ενεργές έως την έναρξη ισχύος του Π.Δ. 164/2004 ή κατά το χρονικό διάστημα των τριών τελευταίων μηνών πριν από την έναρξη ισχύος αυτού, όπως από τις διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 1 και 5 αυτού προκύπτει. Ανεξάρτητα όμως από την πιο πάνω Οδηγία, στην ελληνική έννομη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, με την προσχηματική επιλογή της σύμβασης εργασίας ορισμένου αντί αορίστου χρόνου, αντιμετωπιζόταν με το άρθρο 8§3 ν. 2112/1920 (σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25§§1 και 3 του Συντάγματος), το οποίο εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, και ορίζει ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, αν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, αλλά τέθηκε σκόπιμα προς καταστρατήγηση των διατάξεων του ίδιου νόμου περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής σύμβασης. Η διάταξη αυτή, ενώ αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από την μη τήρηση εκ

6^ο φύλλο της με αριθμό406 / 2016 απόφασης του Μονομελούς

Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

μέρους του εργοδότη των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά πάγιες και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες της υπηρεσίας, και τούτο διότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την προαναφερθείσα έννοια, και δη της σύμβασης εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατεξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, Ολ ΑΠ 6/2001, ΑΠ 79/2013), χωρίς παράλληλα ο ορθός αυτός νομικός χαρακτηρισμός εκ μέρους του δικαστηρίου, όταν συντρέχουν οι προαναφερθείσες ουσιαστικές προϋποθέσεις των καλυπτομένων αναγκών, να συνιστά ανεπίτρεπτη "μετατροπή" του ισχύοντος νομικού καθεστώτος απασχόλησης από ορισμένου χρόνου σε αορίστου (Ολ ΑΠ 18/2006, ΑΠ 79/2013). Συνάγεται περαιτέρω από τα προαναφερθέντα ότι επί διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου που καταρτίσθηκαν με το Δημόσιο κ.λπ. πριν από την έναρξη ισχύος της ως άνω Οδηγίας 1999/70/ΕΚ, των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, που προστέθηκαν κατά την αναθεώρηση του έτους 2001, ισχύουν από 18-4-2001 (ΦΕΚ Α' 85/2001) και απαγορεύουν την ακόμη και από το νόμο μονιμοποίηση του προσλαμβανομένου ως άνω προσωπικού ή την μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου ακόμη και σε περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δημοσίου και των άρθρων 5 και 11 του ΠΔ 164/2004, που

άρχισε να ισχύει από 19-7-2004 και διαγράφει τις προϋποθέσεις μετατροπής των κατά την έναρξη της ισχύος του ενεργών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, συνεχίζονται δε και είναι ενεργές κατά τον χρόνο έναρξης της ισχύος τους και μετά ταύτα και καλύπτουν κατά την φύση τους πάγιες και διαρκείς ανάγκες, δεν εφαρμόζονται οι ως άνω διατάξεις. Τούτο δε διότι αυτές οι συμβάσεις εργασίας είχαν προσλάβει ήδη κατά τον χρόνο που εκτείνεται η έννομη σχέση και το αντικείμενό της, δηλ. και πριν την έναρξη ισχύος των ως άνω συνταγματικών και άλλων διατάξεων, τον χαρακτήρα της σύμβασης αορίστου χρόνου κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, παρά την τυχόν απαγόρευση από το νόμο της σύναψής τους ως τέτοιων (αορίστου χρόνου), τον οποίο διατηρούν και μετά ταύτα, δηλ. και μετά την έναρξη ισχύος των πιο πάνω διατάξεων, ως ενιαίες πλέον συμβάσεις αορίστου χρόνου (ΑΠ 244/2015 «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 79/2013, ΑΠ 696/2013).

Στην προκείμενη περίπτωση, οι καλούντες-ενάγοντες ιστορούν στην κρινόμενη αγωγή τους όπως παραδεκτώς διορθώθηκε, ότι απασχολούνταν στο καθ' ου η κλήση-εναγόμενο ΝΠΔΔ-ΟΤΑ με την επωνυμία «Δήμος Διονύσου» με συμβάσεις εργασίας που χαρακτηρίστηκαν από αυτό ως δήθεν ορισμένου χρόνου στον τομέα καθαριότητας ως εργάτες καθαριότητας και οδηγοί απορριμματοφόρων. Ότι τα χρονικά διαστήματα απασχόλησής τους ήταν για τον 1^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 2^ο ενάγοντα από 20-10-2008 έως 19-6-2009 και από 5-8-2009 έως 4-4-2014, για την 3^η ενάγουσα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για την 4^η ενάγουσα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 5^ο ενάγοντα, από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 6^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 7^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για την 8^η ενάγουσα από 23-9-2013 έως 23-5-2014, για τον 9^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 10^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 11^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 12^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 13^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 14^ο ενάγοντα από 16-9-2013 έως 16-5-2014,

φύλλο της με αριθμό 406 / 2016 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

για την 15^η ενάγουσα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 16^ο ενάγοντα από 16-9-2013 έως 15-5-2014, για την 17^η ενάγουσα από 24-9-2013 έως 23-5-2014, για τον 18^ο ενάγοντα από 16-9-2013 έως 16-5-2014, για τον 19^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014, για τον 20^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014 και για τον 21^ο ενάγοντα από 5-8-2013 έως 4-4-2014. Ότι, στην πραγματικότητα, εξυπηρετούσαν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου, η εκτέλεση των καθηκόντων τους γινόταν υπό τις ίδιες συνθήκες υπό τις οποίες απασχολούνταν και οι υπόλοιποι συνάδελφοί τους που ανήκουν στο τακτικό προσωπικό του εναγομένου και ότι η απασχόλησή τους είχε εξαρχής τα χαρακτηριστικά της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και ο χαρακτηρισμός της από τον εναγόμενο Δήμο έως δήθεν ορισμένου χρόνου είναι προσυμβατικός.

Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, οι καλούντες-ενάγοντες, επικαλούμενοι άμεσο έννομο συμφέρον τους (άρθρα 68, 70 ΚΠολΔ) από την αναγνώριση του ορθού νομικού χαρακτήρα των έννομων σχέσεων του με το καθ'ου η κλήση-εναγόμενο ΝΠΔΔ (και εφόσον η επίδικη αναγνώριση συνδέεται άμεσα με τη συνακόλουθη μονιμοποίησή τους στην υπηρεσία του εναγομένου), ζητούν (α) να αναγνωριστεί ότι τους συνδέει με το εναγόμενο σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, (β) να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της απόλυσής τους και να υποχρεωθεί το καθ'ου η κλήση-εναγόμενο να τους απασχολεί δυνάμει της σύμβασης αυτής στη θέση, την ειδικότητα και με τις αποδοχές που αντιστοιχούν εκ του νόμου με αυτή την υπηρεσιακή τους ένταξη και εξέλιξη, λαμβανομένων υπόψη και των λοιπών τυπικών τους προσόντων, επ'απειλή χρηματικής ποινής ύψους 300 ευρώ προς τον καθένα από αυτούς, για κάθε ημέρα μη συμμορφώσεώς του με την απόφαση που θα εκδοθεί, (γ) να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί, προσωρινά

εκτελεστή και (ζ) να καταδικαστεί το καθ' ου η κλήση-εναγόμενο στη δικαστική τους δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αυτά τα αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή - η οποία υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών Δικαστηρίων, καθόσον από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 και 16 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι η εκδίκαση των διαφορών, που πηγάζουν από παροχή εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου [και όχι δημοσίου δικαίου] ή με αφορμή αυτή, υπάγεται στη δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων ακόμη και στις περιπτώσεις, που εργοδότης είναι το δημόσιο ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, όπως εν προκειμένω, και τούτο διότι, αφενός μεν ο νόμος δεν διακρίνει, αφετέρου δε, δεν έχουν υπαχθεί οι διαφορές αυτές σε άλλα Δικαστήρια (βλ. ΑΠ 1412/2009 Ε.Εργ. Δ 2010.216, ΑΠ 149/2005 Ελλ. Δνη 2005.1671) - αρμοδίως, καθ' ύλην και κατά τόπον εισάγεται, προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών [άρθρα 7, 9, 10, 16 παρ.2, 25 παρ. 1 και 664-676 ΚΠολΔ] και είναι επαρκώς ορισμένη, καθόσον περιέχει όλα τα κατά νόμον (άρθρο 216 παρ. 1 και 118 ΚΠολΔ) αναγκαία στοιχεία για την ιστορική της θεμελίωση.

Η αγωγή όμως τυγχάνει μη νόμιμη, διότι σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω μείζονα πρόταση και αληθών υποτιθεμένων των πραγματικών περιστατικών, που συγκροτούν την ιστορική της βάση, δηλαδή και αν ακόμη ήθελε θεωρηθεί με τις παρεχόμενες υπηρεσίες τους οι ενάγοντες στην πραγματικότητα κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες τής λειτουργίας του εναγομένου, οι εν λόγω συμβάσεις δεν μπορούν να θεωρηθούν ούτε κατ'ορθό νομικό χαρακτηρισμό ως μια ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου, καθόσον οι επίδικες συμβάσεις καταρτίσθηκαν, όπως προεκτέθηκε, του 1^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 2^ο ενάγοντος από 20-10-2008 έως 19-6-2009 και από 5-8-2009 έως 4-4-2014, της 3^{ης} ενάγουσας από 5-8-2013 έως 4-4-2014, της 4^{ης} ενάγουσας από 5-8-2013 έως 4-4-

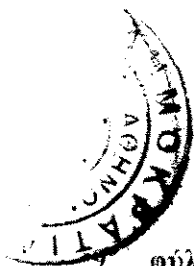

φύλλο της με αριθμό 406 / 2016 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

2014, του 5^{ου} ενάγοντος, από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 6^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 7^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, της 8^{ης} ενάγουσας από 23-9-2013 έως 23-5-2014, του 9^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 10^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 11^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 12^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 13^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 14^{ου} ενάγοντος από 16-9-2013 έως 16-5-2014, της 15^{ης} ενάγουσας από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 16^{ου} ενάγοντος από 16-9-2013 έως 15-5-2014, της 17^{ης} ενάγουσας από 24-9-2013 έως 23-5-2014, του 18^{ου} ενάγοντος από 16-9-2013 έως 16-5-2014, του 19^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, του 20^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014 και του 21^{ου} ενάγοντος από 5-8-2013 έως 4-4-2014, ήτοι όλες οι επίδικες συμβάσεις καταρτίσθηκαν μετά την ισχύ των διατάξεων των παρ. 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος (έναρξη ισχύος : 17-4-2001), οπότε, όπως προεκτέθηκε στην υπ'αρ. II μείζονα σκέψη της παρούσας, οποιαδήποτε σύμβαση με το Δημόσιο, με Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Ν.Π.Δ.Δ. και επιχειρήσεις, που ανήκουν στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, εφόσον δεν ακολουθηθεί η από το νόμο οριζόμενη διαδικασία, για τη σύναψή της, αφενός μεν είναι άκυρη και αφετέρου δεν επιτρέπεται η μετατροπή οποιασδήποτε συμβάσεως ορισμένου χρόνου, σε αορίστου και, συνεπώς η, κατ' αυτόν τον τρόπο και χωρίς την τήρηση των προβλεπόμενων από την παρ. 7 του άρθρου 103 του Συντάγματος διατυπώσεων μονιμοποίηση των συμβασιούχων και, κατ' επέκταση, η δικαστική αναγνώριση ύπαρξης μιας τέτοιας (παράνομης) εργασιακής σχέσης. Η απαγόρευση αυτή καταλαμβάνει, όπως προαναφέρθηκε, και την περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, απασχολούνται στην πραγματικότητα για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του

δημόσιου τομέα, αφού ο εργοδότης βάσει των ως άνω διατάξεων, δεν έχει πλέον ευχέρεια για τη σύναψη συμβάσεως αορίστου χρόνου ούτε είναι δυνατή η εκτίμηση των συμβάσεων αυτών κατ'ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης, ως συμβάσεων αορίστου χρόνου. Τυχόν αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό, χαρακτηρισμό, ως συμβάσεις αορίστου χρόνου και μετά την ως άνω συνταγματική μεταρρύθμιση, θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκιμασμένου από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου. Ούτε, εξάλλου, συντρέχει περίπτωση εφαρμογής εν προκειμένω των διατάξεων του Π.Δ.164/2004 και ειδικότερα του (μεταβατικού χαρακτήρα) άρθρου 11 αυτού, (η έναρξη ισχύος του ως άνω ΠΔ είναι στις 19-7-2004), αφού οι επίδικες εργασιακές συμβάσεις καταρτίσθηκαν μεταγενέστερα, ήτοι από το έτος 2008 (η παλαιότερη εξ αυτών) και μετά (ΑΠ 6/2014 «ΝΟΜΟΣ»). Ειδικότερα, το ως άνω Προεδρικό Διάταγμα με το οποίο προσαρμόσθηκε η ελληνική νομοθεσία προς την ευρωπαϊκή Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της Ε.Ε (η οποία δεν αποτελεί πλέον άμεσα εφαρμοζόμενο δίκαιο) προβλέπει (στο άρθρο 11) συγκεκριμένες προϋποθέσεις για τη μετατροπή σε συμβάσεις αορίστου χρόνου μόνο αυτών των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας, οι οποίες είχαν συναφθεί **πριν** από την έναρξη της ισχύος του και ήταν ενεργές κατά το χρονικό αυτό σημείο και όχι αυτών που έχουν καταρτισθεί μεταγενέστερα, όπως εν προκειμένω, ενώ ως κύρωση για την κατάρτιση των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, που καταρτίζονται έκτοτε μετά την έναρξη της ισχύος του κατά παράβαση των ορισμών του, προβλέπει όχι την μετατροπή τους σε αορίστου χρόνου, αλλά και την αυτοδίκαιη ακυρότητά τους, την καταβολή στον εργαζόμενο των αποδοχών του και αποζημίωση, καθώς και την ποινική και πειθαρχική ευθύνη των αρμοδίων. Αντίθετα, οι επίδικες συμβάσεις έχουν συναφθεί υπό την ισχύ των διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος (με έναρξη ισχύος την 17-4-2001) και του άρθρου 21 του Ν. 2190/1994 και σε καμία περίπτωση

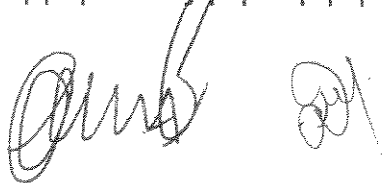
φύλλο της με αριθμό ⁴⁰⁶ / 2016 απόφασης του Μονομελούς

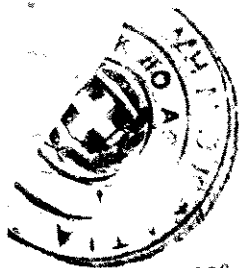
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

δεν μπορεί να θεωρηθούν, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό των εννόμων σχέσεων, ως συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου ακόμα και στην περίπτωση που οι ενάγοντες κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, διότι το εναγόμενο Ο.Τ.Α-Ν.Π.Δ.Δ, στο οποίο προσέφεραν τις υπηρεσίες τους οι ενάγοντες, ως εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ανωτέρω νόμου, δεν έχει πλέον τη νομική δυνατότητα να συνάπτει συμβάσεις αορίστου χρόνου, χωρίς την τήρηση των διατυπώσεων του νόμου αυτού και, συγκεκριμένα, κατά παρέκκλιση της θεσπιζόμενης από το νόμο αξιοκρατικής διαδικασίας επιλογής προσωπικού από την ανεξάρτητη διοικητική αρχή του ΑΣΕΠ. Οποιαδήποτε, δε, προσπάθεια μονιμοποίησης των εναγόντων-εργαζομένων με συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης, ακόμα και αν κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου Ο.Τ.Α-ΝΠΔΔ, προσκρούει στη ρητή απαγόρευση, τόσο του άρθρου 21 παρ. 2 του ως άνω νόμου (ν.2190/1994), όσο και στο άρθρο 103 παρ. 8 του Συντάγματος. Ούτε, άλλωστε, στην επίδικη περίπτωση, μπορεί να τύχει εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 8 παρ. 3 του ν.2112/1920, σύμφωνα με την οποία καθίσταται δυνατή η μετατροπή μιας σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου σε αορίστου, εάν ο καθορισμός της διάρκειάς της δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, αλλά ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγηση των, περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως, διατάξεων του ίδιου νόμου (Ν.2112/1920), καθόσον (α) όταν η σύμβαση εργασίας καταρτίζεται υποχρεωτικά από το νόμο ως ορισμένης διάρκειας, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση με το Ν. 2190/1994, αυτή δεν συνιστά αδικαιολόγητο καθορισμό της διάρκειας της σύμβασης, ούτε καταστρατήγηση των διατάξεων του Ν.2112/1920 και (β) εφόσον οι επίδικες διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έχουν συναφθεί μετά την έναρξη

ισχύος (17-4-2001) του αναθεωρημένου άρθρου 103 του Συντάγματος με την προσθήκη των παραγράφων 7 και 8 σε αυτό, δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της προαναφερόμενης διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, αλλά εφαρμόζονται, πέραν από τις ως άνω διατάξεις του Συντάγματος, τα άρθρα 21 του ν.2190/1994 και 5 και 11 του ΠΔ 160/2004, που επιβάλλουν την κατάρτιση των συμβάσεων αυτών υποχρεωτικά ως ορισμένης διάρκειας και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να γίνει λόγος για αδικαιολόγητο καθορισμό της σύμβασης ως ορισμένου χρόνου, μη εφαρμοζόμενης, όπως προαναφέρθηκε, της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ ως μη έχουσας άμεση ισχύ στην ημεδαπή έννομη τάξη (βλ. (ΑΠ 6/2014 «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 1577/2012 «ΝΟΜΟΣ» ΑΠ 422/2010 [www. areios pagos.gr](http://www.areiospagos.gr), ΑΠ 271/2009 www. areios pagos.gr). Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι αβασίμως οι ενάγοντες επικαλούνται την ΟΛΑΠ 7/2011, προκειμένου να τεκμηριώσουν τον ισχυρισμό τους ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός μιας σχέσεως είτε ως σύμβασης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου αποτελεί κατεξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας και τούτο για τον εξής λόγο : Η ως άνω υπ' αριθμ. 11/2011 απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου ασχολείται με περίπτωση εναγουσών, οι οποίες είχαν προσληφθεί από τον ΟΠΑΠ ως καθαρίστριες με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου ιδιωτικού δικαίου και προσέφεραν τις εργασίες τους από το έτος 1991 έως το 1998, ήτοι **πριν** την έναρξη ισχύος (17-4-2001) του αναθεωρημένου άρθρου 103 του Συντάγματος με την προσθήκη των παραγράφων 7 και 8 σε αυτό και **πριν** την έναρξη ισχύος του Π.Δ.164/2004 και ειδικότερα του (μεταβατικού χαρακτήρα) άρθρου 11 αυτού, (η έναρξη ισχύος του ως άνω ΠΔ είναι στις 19-7-2004. Στην παρούσα επίδικη υπόθεση, όμως, οι επίδικες συμβάσεις, όπως προαναφέρθηκε, συνήφθησαν **μετά** την έναρξη ισχύος του αναθεωρημένου ως άνω άρθρου του Συντάγματος και **μετά** την έναρξη της ισχύος του ως άνω ΠΔ 164/2004.

Κατ'ακολουθίαν όλων των ανωτέρω, πρέπει η κρινομένη αγωγή να απορριφθεί ως μη νόμιμη και τα δικαστικά έξοδα να συμψηφισθούν, στο

10^ο φύλλο της με αριθμό **406** / 2016 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Εργατικών Διαφορών)

σύνολό τους, μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόσθηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρ. 179 τελευτ. περίπτ. ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ'αντιμωλίαν των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει, στο σύνολό τους, τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων Δικηγόρων τους, στις **09-02-2016**

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΙΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΣ
το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη
δημιουργία και έκδοση του κατά τη
τάξη της παραγγελίας. 29 FEB. 2016
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Θεσσαλονίκη Αθηνάσιος

